

Adrienne Marcus

Őrzők

Ha felragyog az Esthajnal

Billog

Alyssa

A vekker veszettül bömbölt a fülem mellett, akár egy rakás madár idegesítő vijjogása, de egyszerűen erőm sem volt megmozdulni, hogy lecsapjam, és végre abba-hagyja a nyivákolást. Hosszú hétvégém volt, igazából két napig nem is aludtam. Pénteken nem feküdtem le, szombaton pár órát aludtam csak és vasárnapra virradó reggelt is ébren töltöttem, majd egész nap talpon voltam. Szóval eléggé kivoltam. És egyébként is gyűlöltem hajnalban kelni, mint minden mást is, ami a sulival volt kapcsolatos. Voltak is ebből nagy problémák és még nagyobb veszekedések, amik nem vezettek semerre.

A párnát a fejemre húztam és a másik oldalamba fordultam. Az ébresztő még mindig csipogott, de nem törődtem vele. Vettem néhány mély levegőt és arra koncentráltam, hogy visszaaludjak és folytatódjon az álom, amit az óra sikeresen félbeszakított. Pedig szép álom volt.

Újra lepergettem a szemem előtt az egészet.

Egy hosszú, gyönyörű rét húzódott előttem. Tele volt kis színes virágokkal és a zöld fű úgy ragyogott a napfényben, mintha ezer smaragdot szórtak volna szét. A hatalmas fűszálak lágyan ringatóztak az enyhe szélben. És a mező túlsó oldalán ott magasodott az a száz-

tornyú kastély. Mint a virágos, zöld puszta, az is gyönyörű volt. Amolyan középkorba illő. Valami titokzatos lengte körül, pompája fenséges volt és élet áradt belőle. Szinte láttam magam előtt, hogy ott sűrűnek-forognak az emberek. Asszonyok dézsákkal járnak a kútra vízért, a férfiak vasat kovácsolnak... De akkor minden más lett.

Egyetlen pillanat alatt a rét és a kastély szépsége feketére váltott. Minden kopár, sivár lett és sötét. Veszélyt éreztem a bőröm alatt és a szél is felerősödött. És rögtön akkor az egész száztornyú lángokba borult. Szinte éreztem perzselő forróságát, hallottam a ropogását, ahogyan felemészti a fagerendákat és roskadozni kezd a monumentális kőépítmény. Mintha hallani is véltem volna az emberek jajveszékeltő sikolyait...

Oda nem illő koppanást hallottam és azután valahogy minden csendbe burkolódzott. Eltűnt előlem a mező és a kastély képe, minden. És egy másik hang férközött a fülemben.

– Nem hiszem el, hogy te erre nem tudsz felkelni – hallottam a nyivákoló hangot. – Odalent meg lehet tőle bolondulni! Legalább kapsold le, hogy mi ne halljuk.

Morogtam valamit a párnámba, mire a hang dühösen fújtatott egyet, mint egy ugrásra kész macska és kitrappolt a szobámból.

A hátamra fordultam és eldobtam a párnámat. A francba! Pedig még az ébresztő mellett is vissza tudtam aludni, erre jön Mia és mindent elront. Valamiért nyomasztott ez az álom. Érdekelt volna a folytatás, tudni akartam, hol jártam és mi történt pontosan. Mégis miért gyulladt ki az a hatalmas izé? Rohadt bizarr volt az egész. Megráztam a fejem.

Aludhatnék még. Miért ne? Az órát Mia lekapcsolta, nem zavarná meg a pihenésemet. Túl pörgős hétvégem volt, ahhoz, hogy képes legyek most felkelni. A fiúkkal csatangoltunk, téptünk és graffitizni mentünk. Sőt, most először még a metró alagutat is bebarangoltuk éjjel. Ugye éjfél után már nem járnak, így le tudtunk mászni némi szereléssel az egyik aknán és végig mentünk legalább a felén. Szombat este még egy durva buliban is részt vettünk. Eszméletlen volt a hétvége, de fárasztó. Alvásra volt szükségem.

– Áh! Aki éjjel legény, legyen nappal is az. – magyaráztam magamnak.

Megdörzsölgettem a szememet, elűzve az álmok képeit és morgolódva kikecmeregtem az ágyból. Valahogy elvontattam magam a fürdőig és beálltam a zuhany alá. A hűs víztől szerencsére magamhoz tértem. Felöltöztem és lekullogtam a lépcsőn. A konyhában ült az asztalnál két mostohatesóm.

Az édesanyámat nem ismertem. A születésemkor meghalt. Mindig is apa volt mellettem, de ő újrarázódott. Elvette Claire-t, akinek volt két lánya. Ikrek, de kétpetéjűek. Egyáltalán nem hasonlítottak egymásra. Mía teljesen Claire volt (szőke haj, kék szemek), Nora pedig az apjára hasonlított (fekete haj, barna szem), aki néhány éves korukban elhagyta őket, és azóta sem lehetett róla hallani.

Mind a hárman tizenhét évesek vagyunk (nem túl szerencsés három kamasz csajt összezárni) és mind öt évesek voltunk, amikor a szüleink egymásra találtak, így mondhatni együtt nőttünk fel. Testvéreimnek tekintem őket, ahogyan ők is engem, de gondok mindig adódtak. És most éltük életünk legramatyabb korszakát.

– Ma hajlandó vagy velünk jönni a suliba, vagy úgy döntesz, más dolgod van? – üdvözölt Nora, míg én a hűtőből kihalásztam magamnak a doboz tejet.

– Hümümömm. – feleltem, miközben nagy kortyokat nyeltem a dobozból.

Nora elnevette magát, Mia pedig valamit dünnyögött az orra alatt a müzli szelete fölött.

– Mi van? – néztem rá, miután visszatettem a tejet a helyére.

– Ha nem jössz be, anyáék megint dühösek lesznek. Mármost, ha az iskolába nem jössz be – mondta rám sem nézve.

Nora abbahagyta az idétlen röhögést és komolyan nézett rám.

– Igaza van. Arról nem is beszélve, hogy fegyelmi tárgyalással fenyegetőznek, vagy akár ki is csaphatnak. Ne feledkezz meg a tavalyi évről. Sokat lógtál. Most egy hónapja járunk megint, és te csak másfél hetet voltál bent összesen. És akkor is csak azért jöttél be, hogy az újsághoz a cikkeket meg tudd írni.

Vállat vontam.

– És? Legalább az újságot komolyan veszem és jó fotókat készítettél nekem.

– Nem kellene Jamesnek csalódást okoznod. És anya is nagyon szeret téged, tudod.

– Oké – tettem csípőre a kezem. – És ki tudja, hogy ma milyen óráim lesznek?

Nora megint felkacagott.

– Soha egyetlen tollat sem hoztál haza a suliból.

– Ja, igaz – vigyorodtam el. – Akkor mehetünk? – néztem rájuk.

– Bepakolunk a tatyóba és mehetünk. – állt fel Mia.